

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 34.

V četrtek 24. veličiga serpana 1854.

Tečaj VII.

Marija, luč v tamoti.

Znamje Matere Božje v Bokavškem gojzdu med Ljubljano in Dobrovo.

V tamni noči in viharni
 Sel po gojzdu gostem sim,
 In zaidši v kraj nevarni
 Poti prave ne dobim.
 Sem in tje po gojzdu begam,
 Na pomoč obupam že. —
 Kar od daleč tam zagledam
 Žarke lučice svitlé.
 In veselo, zaupljivo
 K mali lučici hitim,
 Tam pomoči ljubeznjivo
 Zadobiti si želim. —
 In do kraja pridem kmalo,
 Tje do mile lučice. —
 Glej, podobo tamkej zalo
 Najdem Božje Matere. —
 Pred ovenčano devico
 Svita lučica gori:
 Tak nebesko zdaj kraljico
 Duh pobožni tu časti.
 Čudno milo vse presine,
 Gane tukaj mi sercé.
 In boječnost vsa mi zginé,
 Trudne noge zastojé.
 „Oj devica, tukaj v sili,
 V tamni noči najdem te,
 Tvoj obraz preserčno mili
 Tukaj mi v tolažbo je.
 Ti dobrotljiva si mati,
 Vedno za-me tud skerbiš;
 Kjer si ti, se ni mi batí,
 Me v nesrečo ne pustiš;
 O devica, sveti, sveti
 Tud v življenja noči mi,
 Daj v podobo tvojo zreti
 In v premile ti oči!“ —
 Ko zdihujem še k devici
 In zročujem se takó,
 Mi prisíje po tamnici
 Bleda lun'ca čez goró;
 Žarki njeni so svetili
 Dalje pot po gojzdu mi,
 Vendar sladki niso bili
 Kot device pred oči.
 Koj oblaki spet zakrili
 Zarke so mi lunice;
 Sviti prejšnji pa so bili
 Zmčraj bolj mi v serčice.
 In še vedno mi lijejo
 Sladkih cutov kapljice.
 Moc prečudno mi dajejo.
 So nebeske iskricé! —

A. Praprotnik.

zdravljenje iz Amerike in nekatere besedice o mojim popotovanju iz Evrope.

V saboto 20. maja popoldne ob 3 smo šli v Parizu z visokočastitim škofam v cerkev s. Roka, kjer je bil v kapelici veliki zbor društva „za razširjanje vere“; to društvo namreč podpéra unajne misione z molitvijo in denarjem, kakor Leopoldinska in Marijna družba na Avstrijskim. Bilo je precej veliko ljudi zbranih: duhovnov in drugih, mož in žen. Bili so tudi visokočastiti veliki škof Pariški z nekterimi korarji v duhovskim oblačilu; veliki škof so nagovor imeli, potem je eden zmed duhovnov pridigoval, potem so veliki škof nekatere molitve molili in s sv. Rešnjim Telesam blagoslov dali. Pač primerjeno je bilo to sv. opravilo posebno nam, ki smo se na težavno in nevarno pot proti Ameriki napravljali. Še tisti večer ob 8. smo jo iz Pariza odrinili po železnici. Drugo jutro nekoliko pred 8. smo bili že v Brüssel-nu, poglavitnim mestu v Belgii. Belgija je lepa, in kar še veliko več velja, katoliška dežela. Tukaj v mestu se nisimo utegnili dolgo muditi; samo škof so maševali, in mi smo per njih s. maši bili, potem smo šli spet po železnici v Antverpen, kamor smo še pred poldnem prišli. Antverpen je ob reki, ki ji je šelde ime, ima veliko zavetje, kjer zamorejo tudi narveči ladije ostajati; tukaj smo mogli čakati ladije, ktera nas bo v Ameriko peljala. Mesto je veliko in bogato, ima nekaj čez 70,000 prebivavcov, večidel katoličanov, 9 fará in veliko lepih cerkev, tudi nekaj moških in ženskih samostanov. Jezuiti so tudi tukaj. Velika gotiška cerkev Matere Božje je neizrečeno lepa in veličastna, zvonik je prav visok; nekđaj je bila škofijska cerkev, zdaj pa tukaj ni škofa, ampak v bližnjim mestu Mehelnu je veliki škof (zdaj kardinal Sterks). Lepo je v mestu viditi mnogo lepih velikih podob (štatev) Marije Device, — skoraj na vsakim voglu, zraven je velika svetilnica, kjer po noči luč gori. Tudi podobe Jezusa križaniga so prav pogosto po mestu. To je pač veselo za katoliškiga kristjana. — Revni, posli in sploh delavni ljudje nosijo tukaj večidel lesene čevlje (cokle), ki so iz terdiga lesa prav lično izrezani; po štacunah jih je na kupe na prodaj. Častitljivi škof so šli precej v sredo 24. z enim duhovnam na parobrodu dalje, ker so zavoljo mnogih opravil želeli hitreji v Novi Jork priti. Potem, ko so bili za nas na drugi ladii prostor preskerbeli, in poskerbeli, de bi bili z vsim postreženi, kolikor je na ladii mogoče, so nas blagoslovili; vsi smo jih na parobrod spremili in se tam od njih poslovili. Naša ladija pa še dolgo ni šla, ker so se blagovanjo nakladali, in še drugih popotnikov čakali.

Pismo gospod misionarja Lavtizarja iz Noviga Jorka (26. jul. 1854).

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Preljubi moji prijatli! Prejmite priserčno po-

Drago je na potu vse, denarja se veliko potrebuje; dobrotljivi Bog pa tudi mnoge serca pobožnih kristjanov naklanja, da pridejo misionarjem v pomoč. Tako smo tudi mi v Antverpnu, precej ko so bili prečastitljivi škof odšli, v samostanu šolskik sester (soeurs de Notre-Dame se imenujejo) vsak dan opoldne in zvečer prav dobro hrano brez vsiga plačila dobivali. Bog naj poverne tavžentkrat tem dobrim dušam njih dobrote.

Desiravno nam v Antverpnu ni nič pomankovalo, smo vendar le grozno težko odhoda čakali, ker smo želeli berž ko berž v Ameriki biti. Še le v sredo pred binkošti 31. maja proti večeru smo stopili v ladijo. Tega dneva ne bom pozabil, ker sim morebiti zadnjikrat na suhim v Evropi stal. Ta dan smo prišli samo iz zavetja v reko, in tu smo bili še drugi dan zmeraj nepremakljivo; še le v petek ob 10 zjutraj smo jo odrinili in šli urno do mestica Vliessingen-a. Tukaj je ladija ostala celo noč, zadnjikrat so mornarji mačka na dno vergli; odslej smo se peljali po dnevi in po noči. Ladija, na kateri smo se peljali, je amerikanska, velika in močna; vodnik je tudi Amerikanec, prijazen mož, slišal sim, da je katoličan. Vožnja po morju je dolgočasna, težavna in nevarna, in se nar bolj ravna po vetru. Če veter od praviga kraja in precej močno vleče, gre ladija urno in pokojno; če pa ni nič vetra, se pa ziblje in ziblje, pa nikamur ne pride. Če je pa veter silno velik, tode nasproti piše, pa ladijo na napčno pot zažene. Potem takim je navadni čas vožnje iz Evrope v Novi Jork od 23 do 50 dni, časih pa tudi še čez 60 dni. Se vè de ladije s soparam pridejo veliko hitreji, pa je tudi vožnja veliko dražji. Na naši ladii nas je bilo še nekaj čez 200 ljudi. Bili so večidel Nemci, kmetje, delavci in rokodelci, možje, žene, mladeni, dekleta, otroci, ki so šli v Ameriko noviga prebivališa iskat. Sto in sto jih gre vsako leto iz Evrope v Ameriko, ker upajo tukaj ložji živeti, ker je še dosti prostora prazniga in v nekterih krajih delavcov in rokodelcov permankuje. Zato jih gre vsako leto posebno iz tistih krajev Evrope, ki so močno z ljudmi natlačeni, toliko v Ameriko. Nekteri res tukej lahko živè, nekteri tudi obogatè, velike jih pa strada, in bi radi nazaj šli, ko bi imeli s èim vožnjo plačati. Nekteri zmed teh ljudi, ki so bili z nami, so prav dobri katoličani; te je močno veselilo, da se katoliški duhovni z njimi vred na ladii peljejo. Marsikaj lepiga sim od njih zvedil, od ljudskik misionov na Nemškim, od suknje Jezusove v Trieru in veličastne slovesnosti ondi l. 1844 itd. Z veliko žalostjo sim mogel še na ladii viditi, kako sovražnik naše sv. cerkve priložnosti iše, zmote med ljudi trositi, jih ob pravo vero perpraviti. Vodja ladije je delil brez plačila mnogoverstnih nemskih bukvic, časnikov in tudi nekaj bukev sv. pisma, se vè de popačenih, med Nemce. Nekoliko sim bral; o koliko zmot, kako krivično zabavljanje zoper katoliško cerkev! Vse to je od protestanske tako imenovane svetopisemske družbe v Novim Jorku. Vodja morebiti sam ne vè, kaj je delil, ker ne zna nič nemškiga.

Lahko je misliti, da smo vsi na ladii težko perčakovali na suho priti. Posebno ti, ki so spodaj v ladii stanovali, so imeli zadosti hudo, ker so bili močno natlačeni, ni bilo čistiga zraka, zraven tega vpitje otrok, vsaktere nesnažnosti. Nekteri so dolgo časa zmeraj ležali, posebno ženske zavoljo morske bolezni, ki pa ni nevarna in večidel malo časa terpi. Tudi zmed nas so jo nekteri precej

dolgo imeli in so mogli še po dnevu v postelji biti; le gospod Pirca, ki je v hiševanju dobro zurjen in nam je pri pripravljanju jedil v posebni prid bil, se ni lotila; bil je vedno zdrav in vesel kakor domá. V zgornji stanici nas je bilo samo 10; pač smo se srečne imenovali v primeri proti unim siromakam pod nami. Dobrotljivi Bog nas tudi na morju ni pozabil, nam je dal vedno hladniga vremena, kar je velika dobrota. Ko bi bila na morju taka vročina kot na suhim, kakošna bi bila voda! Saj je bila že tako gorka in nečedna, da je èlovek skoraj ni smel pogledati, kadar jo je pil; jedila bi se bile morebiti tudi spridile per veliki vročini, boleznì bi bile morebiti se veči. Le malo dni že proti koncu je bila vročina precej velika; sicer je bilo zlo hladno, dostikrat tako merzlo, da sim še opoldne v plajšu zavil bil, kadar sim vnè stal. Bog nas je obvaroval nevarniga viharja, nevarne bolezni in vsake velike nesreče; zmed toliko ljudi ni nobeden umerl na morju, nobeden ni bil na zadnje tako bolan, da bi ga bili mogli nesti ali peljati iz ladije. Če pomislimo, da se je že veliko ladij na morju razbilo in z ljudmi vred potopilo, — že letas mesca februarja se je neka ladija, kakor sim slišal, z 250 ljudmi blizo Noviga Jorka potopila, in ravno 10 dni, preden smo mi prišli, spet neka druga ladija; — če dalje pomislimo, da vèasi veliko ljudi na ladii posebno za kolero ali vročino umerje, — da se vèasi ladije še čez 60, tudi čez 80 dni po morju vlačijo, kadar imajo večidel nasprotni veter, moramo pač Bogu hvaležni biti, da smo saj v šestih tednih srečno in zdravi na suho prišli.

V petek 14. julija smo prišli v zavetje blizo Noviga Jorka, drugi dan smo se še nekoliko peljali, — ker zavetje je silno veliko — in smo okoli poldne do mesta prišli. Dva sva ostala na ladii pri svojih rečeh za èuvaja, drugi so se podali v mesto iskat èastitiga škofa, ki so nam obljubili nas tukaj počakati v samostanu Redemptoristov. O kako je bilo moje serce veselo, ko kmalo potem ljubeznjivi škof sami pridejo na ladijo, nas z navadno priljudnostjo pozdravijo, nam v roko sežejo in pravijo, da so nas težko čakali, v velikih skerbèh bili zavoljo nas in so za nas molili!

Castitljivi škof so že od 9. junija tukaj, ker so imeli mnogo potrebnih opravil, potlej so pa še nas hotli počakati, da se vkup podamo v domačo škofijo. V tem so èastitljivi škof 2krat zakrament sv. birme delili, vsako nedeljo pa večkrat pridigovali v nemškim in angleškim jeziku, eno nedeljo petkrat. Stanujejo v samostanu Redemptoristov, jest tudi tukaj stanujem. Samostan je prav èeden, tudi cerkve ste lepe. Ena zraven samostana je posvečena v èast Jezusa Odrešenika sveta, druga, ki je skoraj pol ure od samostana, v èast sv. Alfonza. Samostan in cerkve so še nove, pred 10 leti še ni bilo nič. Zdaj je v tem samostanu 8 mašnikov, ki opravljajo Božjo službo v obeh cerkvah, in imajo 15,000 katoličanov v duhovskih potrebah preskerbeti, zraven pa še pogosto drugod zunaj mesta maševati in bolnike obiskovati. Večidel so Nemci, eden je iz Marškiga, tudi ti, ki niso na Nemškim doma, znajo nemško. Eden je Amerikanec, sin protestanskiga pastorja, ki še živi v Novim Jorku; vsi so še mladi in prav prijazni in goreči možje. Vodja tega samostana je O. Helmprecht, doma na Bavarskim.

Amerika se imenuje novi svet, zato ker se ni 400 let, kar je prebivavcam stariga sveta znana; pa je vendar ob enim od Boga stvarjena, prebi-

vavci so otroci ravno tistiga Očeta v nebesih, so od Jezusa rešeni kot mi, so naši bratje in sestre. Sedajni prebivavci Amerike so pa že večidel naseljeni Evropejci, le malo jih je še od nekdanjih Amerikancov. Med temi žive častitljivi škof Friderik Baraga 23 let, in žele tudi med njimi umreti.

Novi Jork je nar večje mesto v Ameriki, in le 4 mesta v Evropi so večji. Ima pol milijona prebivavcov, okoli 80.000 je Nemcov. Katoličani, kterih je okoli 250.000, imajo le 28 cerkev. Tudi katoliški veliki škof tukaj stanujejo, visokočastiti gospod Janez Hughes (Hjus). Katoličani so tukaj večidel lepiga zadržanja, veliko jih gre vsak teden k sv. obhajilu, tudi mož in mladenčev. Na ulicah v mestu me pogosto pozdravljajo s: Hvaljen bodi Jezus Kristus. Med tolikim številam prebivavcov je katoličanov le malo, sploh je nevera in hudobija v mestu velika. — Mesto Novi Jork je kaj lepo, posebno kar je bolj noviga, hiše sicer niso sploh močno visoke, kakor na Dunaju, pa so vendar lepe, iz opeke, pa nič ometane, ampak le rudeče ali bevkasto pobarvane. Vročina je zdaj tukaj velika, večji kakor je na Kranjskim. Kolera je zdaj precej huda.

Če mi Bog zdravje da, bom iz Mišigana spet pisal.

Prosim ponižno vse prijatle, de naj večkrat molijo za-me, posebno per sv. maši, de bi mi Gospod Bog potrebno gnado in pomoč dodelil, de ne bom nepriden in len delavec v njegovim vinogradu; naj molijo tudi za našiga ljubiga škofa, de bi jim Bog še veliko let zdravje dodelil, naj molijo za novo škofijo Mišigansko, de bi se v nji naša sv. vera zmeraj bolj uterdovala in razširjala. Desiravno je moje serce neizrečeno veselo, de me je dobitljivi Bog v Ameriko perpeljal, vendar Kranjske dežele ne bom nikoli pozabil; vsaki dan so moje misli zdaj v tem zdaj v unim kraju, zdaj per teh, zdaj per unih prijatlih. Ljubezen, če je kersanska, ne more nikoli jenjati. Bog nam daj, de bi vsi v nebesa prišli, kjer se homo vedno gledali in se še veliko bolj popolnoma ljubili, in se v Bogu veselili vekomaj.

Mati, — rednica svojiga otroka.

(Konec.)

Tretje in četrto naposled, česar kersanska mati svojiga otroka vadi in uči, je delavnost in pa zderžljivost, ali pomankanje. Delati in terpeti, v teh dveh besedah je obsegano vse otrokovo življenje. Tvoj otrok si mora pozneje kruha služiti, morde v potu svojiga obraza; in kdor ne dela in se ne trudi, je len in zaničljiv ud človeške družbe. Ti moraš tedaj svojiga otroka za delavnost odrejevati: to je prvo. In tvoj otrok mora pozneje veliko nadlog preterpeti, silne poželenja zaterati, svojim nagnjenjem kratiti, v ubožnosti živeti in brez nevošljivosti bogatejih zraven sebe gledati. Zatoraj ga moraš zgodaj navajati puščanja, pogošanja, prenašanja in zarekovanja: to je drugo. In tole drugo je tolikanj imenitno, de se ga otrok nikdar prezgodaj ne začne učiti, ker se ga skoraj nikdar ne zuči. — Pa kako boš začela, de se bo tvoj otrok obojiga vadi? Prvo delo otrokovo je igra: pusti ga toraj, naj se z igro ukvarja. Ali vendar življenje ni igra, moč človekova si mora kaj gotoviga nameniti in namenjeno zversiti. Zatoraj pa tudi zgodaj otroku ne pripušaj samo igrač, ampak daj mu kaj maliga cpravljati, kar njegove moči ne presega, de mu delo zoperno ne postane, če mu preveč

nakladaš. Zadosti je, če začetkama le kako čert ure dela, ali pa še ne. Le po stopnicah se pride na verh, skakama je nevarno, ker lahko spodleti, in struna se tudi le počasi napenja. Kasneje je treba otroku v šolo hoditi, in njegovo delo je učenje. Dobro pazi, de se pridno uči, in vse na tanko opravljaj. Že zdaj mu zapomni: „Kdor ne dela, naj tudi ne je, naj se tudi ne igra in ne raduje“. Razun učenja v šoli in za šolo, je pa zdaj že marsikteri opravek domá, kteri se lahko dečku, ali pa deklici opraviti da. Nikar ne prezéraj tega. Posebno pa, če si višjiga stanu, nikar ne misli, kakor de bi bili imenitni in bogati ljudje le zato na svetu, de bi jedli in pili, se lišpali in se veselili, nikakor ne. Delati in sicer stanovitno delati, je za vsaciga človeka ne samo dobro, ampak naravnost potrebno, zakaj v tem obstoji zatajevanje svoje černosti, mehkužnosti in pa samopašne domišljije; in kdor hoče med ljudmi živeti, se mora zatajevati; *zatoraj se pa tega zatajevanja ne moreš ne ti znebiti, ne svojiga otroka ga oprostiti*; kar pa mora biti, zgodaj preskerbi, de te noč prehitela ne bo!

Kar naposled zderžljivost, kratenje zadevlj, je otroka vadiš, kolikorkrat živimu ali razposajenimu mirovati veliš. Mirovati pa mora, ne samo, de si ti v miru, ampak bolj zato, de se otrok vadi zatajevanja. Otroka vadiš zderžljivosti, kolikorkrat mu kakšne želje ali prošnje ne spolniš; kolikorkrat mu igro popustiti, in delati zapoveš, in ga naganjaš, de naj pridno dela. Vadiš ga, če svojiga otroka nagovarjaš, de naj si to ali uno radovoljno odreče, in si to ali uno radovoljno naloži, n. p. de naj namesti k igranju, v cerkev gre, de naj vsiga ne sné, kar se mu da, ampak kaj prihrani, de naj kaj denarja raji ubogim da, kakor bi ga zapravlil: pa to se mora resnično in radovoljno zgoditi, in ne iz hinavšine. Vadiš ga, če mu velevas zgodaj vstajati, z merzlo vodo se umivati, hitro napravljati, mraza in solca se ne bati. Tvoj otrok se mora kaj oponašati, ker brez kvaru lahko kaj prenese, in ker mehkužen ni. Vadiš ga, kadarkoli kterimu bratu ali sestri kaj daš, kupiš ali podariš itd. Nevošljivost se obudi, otrok je nejevoljin. Pač de z vsimi enako ravnaj; ali vendar ne sme nikogar oko zaviditi, ker si drugim dobra. Tvoj otrok se mora vaditi, de lahko pogoša, če nima, kar imajo drugi, in ne tako dobro, kakor oni: pomankanja se mora vaditi, in tudi z malim zadovoljin biti. Vadiš ga, če ga že zdaj zavračaš na prihodnje nuje in težave, na množico pomankanj in trudov, ktere bo mogel terpeti. Ali mar nisi sama dovolj z butarami obložena? Ali niso tudi vsi drugi, ki so živeli, žive in bodo živeli? Tudi tvojimu otroku se ne bo boljše godilo. Pa pripravljaj ga zato, ker naj nikar ne pričakuje, de se bo preselil iz doline solz, dokler se pretaka po njegovih žilah nesrečna Adamova kri. — Tako, kersanska mati, boš svojiga otroka poglavitnih stebrov dobre odreje vadila: pobožnosti, pokoršine, delavnosti in zderžljivosti. In če je tvoj otrok pobožen, delaven, pokoren, in če zna terpeti in prenašati, blagor trikrat tebi! tedaj si terdno podlago postavila za njegovo časno in večno srečo; pa tudi podlago za svojo časno in večno srečo, zakaj vedno res je, in lahko je umeti, de se po dobri ali slabi odreji otrok staršev lastna sreča ali nesreča ravná. In de se, postavlja je to preimenitno podlago, ne utrušiš, in se ne naveličaš, pomisli večkrat, kadar se po svojih otrocih ozeraš: „Gorje mi, ko bi se te nedolžne dušice, ki mi jih je nebeški Oče zročil, po mojim zadolženji pogu-

bile! Ali tudi blagor mi, če jih bom mogla enkrat pred Boga postaviti rekoč: Oče, ktere si mi ti zročil, v tvojim imenu sim jih privarvala, noben se ni zgubil; glej jih, Oče, tukaj so^a. Kakošna sreča, kakošna radost mora to za starše biti. O de bi je vsi okusili! —
(Po Ljudomilu.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. V Blaznikovi tiskarnici in založbi so té dni na svitlo prišle bukve pod naslovom:

„Oče naš in deset Božjih zapoved, razložil Alban Stolz. S škofijskim poterjenjem. Poslovenil Anton Oliban.“ —

Imenovane bukve prebravši moramo spoznati, da je verliga gospod Olibana posebna milost Božja vodila, kakor v lotenji tako v doveršenji imenitniga dela: razlage sv. očenaša in Božjih zapoved po nemškem spisu slavniga katoliškiga pisavca Dr. Albana Stolza. Pravimo: v lotenji imenitniga dela; zakaj karkoli je še Alban Stolz spisal, je tako poljudno in mikavno in v serce segajoče pisano, da se mora posebni dar imenovati, ki ga sloviti pisavec od Boga ima in ki ga Bogu v čast in dušam v zveličanje s tolikim pridam obrača. Posebno se pa sloviti pisatelj v imenovani razlagi na vse stanove in okolišine, na vse strasti in napake sedanjih časov in na želje in serca človeške s tako bistrim očesam ozéra, da se mu je le čuditi. Življenje in terpljenje na tem svetu tako živo popisuje, človeške razvade in hudobije tako resnobno in osoljeno očita, pa tako serčno in milo tolaži in prosi, da se mora bravec večkrat nehoté posmehljati, pa vender tudi strah in upanje, žalost in milobo občutiti, kakor je poslovenitelj v pregovoru po pravici izrekel. Pa tudi v doveršenji; zakaj gospod Oliban je s tem delam pokazal, da ima nenavadno spretnost, slovensko poljudno in umevno, in, kar je posebne cene vredno, tudi tako pisati, da je nedolžna šaljivost in serčna miloba izvirniga spisa ohranjena; pa je tudi s posebno razumnostjo v prestavljanji nemškiga spisa marsikaj opustil, kar slovenskih bravcov in okolišin ne zadeva, marsikaj okrajšal ali nekoliko premenil, pa tudi marsikaj pristavil, kar se mu je za Slovence bolj pripravno zdelo. Želeti je tedaj, da bi se te kratkočasne in podučne bukvice v nobeni slovenski hiši ne pogrešale, tolikanj bolj, ker tisti, ki si teh bukvic omisli, z malo denarjem (veljajo namreč ne vezane le 30, terdo vezane 36, in za šolske darila 45 krajcarjev) sam sebi marsikako jasno uro pripravil in tudi še dobro delo stori, ker se bo dobiček za mision v srednji Afriki obrnil.

Iz Dolenje vasi pri Ribnici 17. avg. J. Jerreb. — Naša prošnja ni bila zastonj. Prejeli so že naši pogorelci od usmiljenih Slovincov lepih darov. Bog naj vsim stoterno poverne, posebno pa okrajnimu komisarju gosp. Martinu Tribuzzi-tu, ki so za naše pogorelce zares prav po očetovsko skerbeli in jim marsikteri dar s svojo prošnjo naklonili! Ali zmed teh blagoserčno podeljenih darov je pri tolikim številu nesrečnikov vsak le malo prejel in revšina je še vedno tolika, da si nekteri še pohištva postaviti ne morejo; toraj s priserčno zahvalo za prejete dobrote ponižno prošnjo do vsih blagih serc sklenem: Usmilite se, usmilite se še ubogih pogorelcev v Dolenji vasi!

Iz Štajarskiga. R.— Prifarna i romarska cerkev Device Marije pri Novi Štifti nad Gornjim gradom je bila 13. veliciga serpana t. l. posvečena. Tam, kjer je bilo pred štirimi leti černo pogorišče, je zdaj nova ko sneg bela cerkev 18½ sežnjev dolga i 9 sežnjev široka od zunaj. Tam, kjer je še pred malo tedni ubit

zvon, ostanek stare cérkve, s hrepečim glasam vsak dan spominjal, da je bila tukaj cerkev, ktere več ni, se zdaj iz dveh zvonikov soglasno zvonenje sliši, kakor bi si bili Černivec i drugi hribi, groma naveličani, iz svetiga raja godce najeli. Tam, kjer so mnogi obupno solze točili, da jim nič več ne bode mogoče cérkve narediti, tam se je v nedeljo pred velicim Šmarnam silno veliko ljudi iz Štajarskiga i Krajskiga sošlo k veselimu posvečenju nove silno lepe cérkve. Milostljivi Šentandrejski škof i knez so bili prednji večer dali svetinje v kapelo zraven cérkve donesti i so potlej zjutraj ob sedmih začeli cérkev posvečevati. Proti koncu posvečevanja je nekoliko duhovnov z domačim g. fajmoštram vred od sv. Miklavža, podružnice, v novo farno cérkev šlo sveto Rečnje Telo preneati, kar se je med svetim petjem v sprevodu godilo. Nazadnje so visokočastiti gosp. Jožef Rozman, Šentandrejski korar, tej slovesnosti primerno pridigovali. Razložili so ob kratkim začetek perve cérkve pri Novi Štifti, i omenili so žalost ob nje pogoriši, i kako je vidno Bog obračal, da je zdaj majhna fara tako lepo cérkev s pomočjo dobrotnikov i sosedov sozidala. Dalje je bil govor o vedênji, ki gre v cérkvi, kjer se Božja beseda oznanuje, i dar svete maše opravlja. Priporočali so gospod pridigar tudi dalje pomagati, da se napravi, kar se v cérkvi še pogreša, — pogreša se pa še orgle popraviti i postaviti; altarji še tudi družiga niso kot zidani stoli, na kterih iz prěšnje cérkve otete podobe svetnikov začasno stojé; roče pred velicim altarjem še ni, klopi po cérkvi tudi ne, i se ve da še marsikaj ni. — Zadnjič so g. pridigar zahvalili v imenu Marije, prečište Device, farmane, druge dobrotnike i sosede, ki so ali s premoženjem ali z delam pri zidani pripomogli. Po pridigi so prevzvišeni škof maševali, i potlej birmali. Po sveti birmi so v kratkim govoru razložili, da so ta dan dvoji tempelj posvetili, to je cérkev, i še imenitniši tempelj duše otrok, ktere so birmali. Priporočali so farmanam skerbeti, da bi ta dvoji tempelj neoskrunjen ohranili i si tako zaslužili priti v tretji sveti tempelj Božji, to je v nebesa.

Pri častitim gospod fajmeštru Nove Štiste je bilo veliko sosesnih duhovnov pri kosilu, verh teh so bili še sodni predsednik iz Celja gosp. Rak, i ravno tako iz Celja sodni gosp. svetovavec, i kantonski gosp. sodnik iz Gornjiga grada. Od družih zdravic, ki so bile napite i z živijo odgovorjene, tu molčim, le perve opominim, ki so jo Šentandrejski knez in škof napili na zdravje Ljubljanskiga gospod kneza i skofa kot zavetnika i posebniga dobrotnika pri zidani nove cérkve. Popoldne pri litanijah so Šentandrejski gosp. knez in škof šli v Gornji grad, kjer je bila prihodnji dan sv. birma.

V Šent-Andreji bodo letas svete vaje za duhovne od 28. veliciga serpana do 1. kimovca, in pri Kicli Vodi od 11. do 15. kimovca.

Iz Gorice 12. avg. S.— Za Danico Vam ne vem nič kaj pisati; to je, vedil bi uže, pa — ne smem. Samo to naznanim, kar Vam je pa morebiti uže kdo pisal, da proti koncu mesca septembra (od 25. do 29.) tega leta dobimo svete vaje za duhovnike, nemške in laške, ki jih bota dva častita O. Jezuita vodila; razpisane so ravno te dni, in duhovni povabljeni, se jih vdeležiti. Če bo treba, bom že o svojim času kaj od njih povedal.

Gospod Filip Jakob Kafol, ki ga bravci Danice uže iz njegovih nedeljskih homilij, ki jih je na svitlo dal, dobro poznajo, pripravlja sadaj za natis tudi pridige na vse imenitniši praznike in godove celiga cerkveniga leta. Želimo, da bi se to novo delo neutrudniga gospoda kmalo prikazalo.